

ע"פ 17454/11/14 - ועדה מקומית בית שמש נגד שמעון מאיר ביטון

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 17454-11-14 ועדה מקומית בית שמש נ' ביטון
ע"פ 25067-10-14 ביטון נ' ועדה מקומית בית שמש

בפני כב' השופט בכיראמנון כהן
המערערת בע"פ 17454-11-14 ועדה מקומית בית שמש
המשיבה בע"פ 25067-10-14
נגד
המשיב בע"פ 17454-11-14 שמעון מאיר ביטון
המערער בע"פ 25067-10-14

פסק דין

בפניי שני ערעורים שהדיון בהם אוחד.

בע"פ 17454-11-14 ערערה המדינה (להלן: "המדינה") על פסק דינו של בית משפט השלום (סגן הנשיאה, כב' השופט ג' ארנברג). בע"פ 25067-10-14 ערער עו"ד שמעון ביטון (להלן: "מר ביטון") על אותו פסק דין.

בית משפט השלום הרשיע את מר ביטון בשימוש שלא כדין בנכס, אשר בוצעו בו עבודות מסטייה מהיתר, וללא היתר. המדובר בהגבהת גג בשטח של כ- 4 מ"ר בסטייה מהיתר, יציקת מרפסת מעל שטח ציבורי בשטח של כ- 26 מ"ר ללא היתר, ופתיחת חלונות ודלתות בשטח של 7 מ"ר. מר ביטון זוכה מביצוע עבודות הבנייה עצמן, וכן מביצוע סגירת מעבר משותף בשטח של כ- 32 מ"ר.

בית המשפט קמא הטיל על מר ביטון תשלום קנס בסך 15,000 ₪, וכן אסר עליו להשתמש בעבודות הבנייה בהם הורשע. צו איסור השימוש נדחה עד ליום 1.10.15, על מנת לאפשר למר ביטון או לבעלי הנכס להשיג היתר בנייה. המדינה טוענת, כי לא היה מקום לזיכוי החלקי וכי היה מקום, בכל מקרה, להורות על צו הריסה גם אם מר ביטון הורשע כמי ששתמש שלא כדין בנכס ולא כבעלים.

מאידך, טען מר ביטון כי אין מדובר בבניית מרפסת אלא ביציקת פיגום בלבד. עיקר טענתו של מר ביטון הייתה, כי לא היה מקום להרשיעו בעבירות בהן הורשע כמשתמש, שכן המקום משמש כמשרד שמופעל על ידי חברה בע"מ, השייכת לאמו, וכי מר ביטון הוא שכיר באותה חברה. מר ביטון הסכים, כי הוא עורך הדין העיקרי העובד במשרד, וטען כי לא היה מקום לקביעת בית המשפט לפיה הפעלת המשרד באמצעות החברה הינה למעשה פיקציה שמטרתה הייתה הימנעות

מאפשרות הרשעתו בביצוע העבודות כמשתמש.

לעניין גזר הדין, טען מר ביטון כי מדובר בעונש חמור, וכי היה מקום לבטל את הרשעתו.

האמת ניתנת להאמר, כי שקלתי לקבל את ערעור המדינה על זיכוי של מר ביטון מאחריותו לביצוע עבירות הבנייה על סמך היותו בעלים או מבצע עבודות בפועל וזאת גם בשים לב לכך שמר ביטון ו/או אמו ו/או משהו אחר מטעמו התחמק מלתת גרסה עד למועד בו עלה על דוכן העדים.

מר ביטון טען, כי אמו הינה בעלת החברה המפעילה את הנכס, אך לא מצא לנכון להזמין לעדות ויש רגליים לסברה, כי אמו משמשת כאיש קש בלבד וכי מדובר בעסק משפחתי לכל דבר, כשמר ביטון הוא המוציא והמביא בכל ענייני המקום. נשמעו די והותר ראיות לפיהן מר ביטון היה מעורב בפועל בביצוע הבנייה ואף נכח במקום בשעת ביצוע העבודות כאשר דרש הפקח מהפועלים להזעיקו, והוא עצמו הודה כי עמד בקשר עם ממונה הבטיחות של העירייה, בקשר לחלק מהעבודות.

מוצג מ/3 הינו דו"ח פיקוח שנערך על ידי מפקח הבנייה, מר צבי נוי, מתאריך 14.11.10. בדו"ח זה צויין כי המפקח הבחין בתוספת בנייה במקום, וכאשר שאל את העובדים מה הם עושים, ענו לו כי הם עובדים אצל עו"ד שמעון ביטון.

המוצג מ/7 הינו דו"ח סיכום פגישה עם בונה/נאשם, אשר נערך ביום 22.11.11, על ידי המפקח צבי נוי. בסיור שערך במקום פגש המפקח את מר ביטון, אשר הודה כי סגירת השטח הציבורי בוצעה על ידו. (אם כי טען כי עשה זאת לבקשת העירייה עקב סכנת הגישה לקומת הגג).

הגב' ביטון אליס, הינה אמו של מר ביטון, אשר הוזמנה למסירת גרסה, אך לא עשתה כן.

קשה גם לקבל את התחמקותו של מר ביטון מהאחריות, הואיל ובסופו של דבר, מדובר במשרד עורכי דין שבו הוא פועל ומשתמש ועיצובו חשוב לו.

יחד עם זאת, ובעיקר לנוכח התוצאה אליה אני מגיע, החלטתי שלא להתערב בקביעות בית המשפט קמא בעניין זה ולקבל את ערעור המדינה על חלק מהזיכוי ובעיקר, בעניין צו ההריסה.

אסביר את דבריי.

המדובר הוא בסגירת המעבר הציבורי על ידי מר ביטון. מר ביטון טען כי סגר את המעבר הציבורי (או, לשיטתו, שטח משותף), משני צדדיו, וזאת לאחר שקצין הבטיחות של העירייה הורה לו לסגור את המקום מסיבות בטיחותיות.

ואולם, מר ביטון סגר את המעבר משני הצדדים ללא אישור ובכך ניקז למשרדו שטח נוסף והשתמש בו כפינת המתנה. מר ביטון הודה, כי בצדו השני של המעבר הותקנה דלת ובכך, למעשה הוסיף למשרדו שטח נוסף שאינו שייך לו (הדבר נראה גם בתמונות שהוגשו).

לפיכך, יש מקום להרשיע את מר ביטון גם בעבירה זו של סגירת המעבר בשטח של כ - 32 מ"ר.

אשר לגזר הדין, נראה לי כי היה מקום להורות על צו הריסה גם אם מר ביטון הורשע בעבירות הבנייה כמשתמש וזאת בהתאם לתכלית החוק ולפסיקת בית המשפט העליון.

ראו בעניין זה רע"פ 3217/12 **ראג'י סאמר ואח' נ' מדינת ישראל**, שם נקבע כי בית המשפט רשאי לחייב כל "אדם" שהורשע בעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר, או בסטייה מהיתר, גם אם זה העושה במקרקעין שימוש, אף שאינו בעליהם, להרוס מבנה שהוקם ללא היתר, או בחריגה מהיתר. באותו פס"ד נקבע, פעם נוספת כי לבית המשפט שיקול דעת נרחב בעניין זה, בכלל זה אפשרות לחייב גורמים שונים בהריסת מבנה שנבנה ללא היתר כדין, או בסטייה מהיתר (ראה החלטת כב' השופט א' שוהם, מיום 20.5.13, פורסם במאגרים).

כמו כן, נקבע באותו עניין, **"כי על בתי המשפט מוטלת החובה שלא לעמוד מנגד, שעה שהפרת הוראות חוק התכנון והבנייה, קונה לה שביתה בארצנו, ואין זה עולה על הדעת כי 'יצא חוטא נשכר' ויתאפשר לאדם להוסיף ולהשתמש במבנה שנבנה שלא כדין, רק משום שאינו הבעלים או מי שעסק במלאכת הבנייה"**.

במקרה דנן, צודק ונכון להורות על צו הריסה, שכן מר ביטון "התהלך בין הטיפות", וחלקו היה הרבה יותר מאשר "משתמש". רק בשל ספק קל, החלטתי, כאמור, שלא להרשיעו בהיותו בעלים ו/או כמי שעסק במלאכת הבנייה.

לא מצאתי ממש בערעורו של מר ביטון והטענה כאילו השטח שנבנה כמרפסת הינו "פיגום בלבד", הינה טענה מגוחכת שאין לה על מה שתסמוך, שכן אם אכן היה מדובר בפיגום, נשאלת השאלה, מדוע מה שמתיימר להיות פיגום לא הוסר במשך שנים כה רבות?

לנוכח התוצאה אליה הגעתי, היה מקום להחמיר בגזר דינו של מר ביטון, אך הואיל ומדובר בערכאת ערעור, לא אעשה כן.

סוף דבר, ערעורו של מר ביטון נדחה, וערעור המדינה על הכרעת הדין מתקבל באופן חלקי.

בהתאם לכך, אני מורה גם על צו הריסה בנוסף לצו איסור השימוש. צו ההריסה יתייחס גם למרפסת. צוים אלה יכנסו לתוקפם, כפי שקבע בית המשפט קמא, ביום 1.10.15, אלא אם כן יתקבל עד אז היתר בנייה.

יש לשלוח העתק לצדדים.

ניתן היום, כ"ד טבת תשע"ה, 15 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.